

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 670

TRẺ NHỎ KHÔNG NGHE LỜI KHÔNG NÊN TRÁCH CHỨNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Hai ngày 11/10/2021.

Người xưa nói: “**Nhân chi sơ, tánh bản thiện**”. Con người vốn dĩ thuần thiện, thuần tịnh. Trẻ nhỏ không nghe lời là do tập nhiễm của chúng. Khi đến thế gian này, chúng vốn dĩ là lương thiện. Trong hoàn cảnh ở thế gian, được người lớn nuông chiều cho nên chúng trở thành phản nghịch. Sự giáo dục của gia đình rất quan trọng. Cha Mẹ là những người Thầy đầu tiên, là những hình ảnh đầu tiên mà con cái nhìn thấy và tiếp nhận. Chúng ta dạy con không phải là dùng ngôn giáo mà phải chính từ thân giáo. Con cái làm theo y hết những hành động mà Cha Mẹ làm ra, không khác một chút nào. Ví dụ Cha Mẹ ngồi ăn mà gõ đũa lóc cóc thì con sẽ làm y như vậy. Đó là ví dụ nhỏ mà chúng ta nhìn thấy, việc lớn là đức hạnh cũng như vậy. Cha Mẹ dạy con phải hiếu thảo, lễ phép, cung kính nhưng bản thân Cha Mẹ không hiếu thảo, không lễ phép, không cung kính, lại còn làm ra những biểu hiện tiêu cực, khiến trẻ nhỏ bị ảnh hưởng.

Bạn của Cô Dương Thục Phương có một đứa con 2 tuổi. Em bé này đi mẫu giáo đã nói lời yêu đương, khiến Cô giáo phát hoảng. Cô giáo hỏi người Mẹ thì người Mẹ cho biết khi mang thai, cô ấy thường xem phim Hàn Quốc. **Thai nhi học từ trong bào thai. Khi đứa trẻ sinh ra đời, biết thấy, biết nghe, biết quan sát thì tất cả mọi hành động của Ông Bà, Cha Mẹ và các bậc trưởng bối đều khắc sâu vào trong tâm khảm của chúng.** Người xưa nói: “**Tiên nhập vi chủ**”. Cái gì vào trước sẽ làm chủ. Chúng ta tưởng rằng trẻ nhỏ sinh ra thì mới biết nhưng chúng đã tiếp nhận giáo dục từ trong bào thai. Vì vậy người xưa dạy chúng ta phải chú trọng thai giáo. Người Mẹ trước và trong khi mang thai đều cần phải chú trọng đến sự đoan nghiêm của thân tướng, khởi tâm động niệm đều phải chận chu.

Trên thực tế đã có những nghiên cứu khoa học về thai giáo, trong đó chú trọng nhất vẫn là giáo dục đức hạnh của người Mẹ. Mẹ của Ngài Chu Mao Sâm là bà Triệu Lương Ngọc, khi vừa mang thai thì người Mẹ đã về bên ngoài ở. Suốt thời kỳ mang thai đó, người Mẹ trải qua đời sống ly dục, xa rời tất cả mọi dục vọng, tham cầu để sống một đời sống thanh tịnh, cả thân và tâm đều giữ gìn. Chính vì vậy Ngài Chu Mao Sâm khi lớn lên rất thông minh, học hành đỗ đạt cao. Bây giờ Ngài là Pháp sư Định Hoảng, tu hành rất nghiêm túc. Mẹ của Ngài có một câu nói nổi tiếng: “**Ta không phải là Tiến sĩ, nhưng ta là Mẹ của Tiến sĩ**”. Bà đã làm được. Bà không chỉ là Mẹ của Tiến sĩ, mà còn là Mẹ của một Pháp sư tu hành nghiêm túc, tương lai bà là Mẹ của một vị Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: **“Trẻ nhỏ không nghe lời, chúng ta không nên trách chúng mà phải xem lại chính mình. Ông Bà, Cha Mẹ và những người lớn xung quanh đều chiều chuộng chúng thì thử hỏi làm sao chúng không hư hỏng cho được!”**. Chúng ta không thể để cho trẻ muốn gì được nấy, khi nào người lớn cho phép thì trẻ mới được làm. Nếu trẻ phạm sai lầm thì người lớn phải răn dạy.

Người xưa nói: **“Nghiêm sư xuất cao đồ. Nghiêm phụ xuất hiếu tử”**. Thầy giáo nghiêm thì học trò mới giỏi. Cha Mẹ nghiêm thì con mới hiếu. Cha Mẹ hậu hạ, chiều chuộng con cái, cơm dâng đến miệng, quần áo phục vụ tận nơi, cuối cùng chúng trở thành thứ không ra gì, trở thành đồ phá hoại. Những người chưa có con hoặc đã có con thì phải mau mau phản tỉnh! Con gái, con trai đến bữa cơm thì được phục vụ cơm bưng nước rót, chúng đòi cái gì cũng được đáp ứng nên chúng tưởng Cha Mẹ có tiền bạc rủng rinh. Chúng hút chất cấm, trở thành người nguy hại, không những không giúp ích được cho xã hội mà bản thân chúng sống như người thực vật, không chí hướng, không lý tưởng, không tương lai, tương lai vô định. Ai làm ra vậy? Là Cha Mẹ!

Ông Bà ta đã dạy: **“Thương con cho roi cho vọt, ghét con cho ngọt cho bùi”**. Ngài Tăng Quốc Phiên là một vị quan quản lý bốn tỉnh, được gọi là **“tiểu Hoàng đế”**. Gia quy gia huấn của Ngài rất nghiêm khắc, việc trong nhà không để cho người hầu làm. Trong nhà có nhiều gia nhân nhưng gia nhân không làm việc nhà mà làm những việc nặng nhọc lao tác khác. Con cái phải làm việc nhà. Người thời xưa đã có cách giáo dục con cái như vậy. Ngài Tăng Quốc Phiên có những bộ gia huấn rất nổi tiếng.

Xã hội hiện nay có những đứa trẻ hai chân không dẫm xuống đất. Khi đưa đón con đi học, người lớn bồng bế đưa trẻ lên xe, cho chúng trở thành **“tiểu hoàng tử”**, **“tiểu công chúa”**. Nhưng những **“tiểu hoàng tử”**, **“tiểu công chúa”** này không biết nghe lời Cha Mẹ, lớn lên chúng lấy mạng của chúng ta chứ không tri ân chúng ta. Con của em trai của Thầy đánh Ba mấy lần nhưng khi gặp Thầy thì không dám làm như vậy. Trẻ nhỏ như vậy thì tương lai trở thành thứ gì?

Nhiều Thầy Cô giáo đi dạy con của người khác, nhưng con của mình ở nhà thì bất trị. Không chỉ các Thầy Cô giáo mầm non, mà Giáo sư Đại học nổi tiếng cũng như vậy. Người xưa nói: **“Con cái là của để dành”**, cho nên chúng ta phải chú ý việc dạy bảo con cái, phải cho con cái lao động, lớn lên đi học nghề, học việc để lập nghiệp. Dù gia đình giàu có, Cha Mẹ cũng phải cho con đi làm công. Sau khi con cái làm công nhân nhiều năm, biết làm việc thành thạo, biết hết các công đoạn, quy trình của phân xưởng rồi mới được trở thành ông chủ quản lý, điều hành phân xưởng. Đó mới là biết dạy con. Nếu Cha Mẹ cho con ăn học, chỉ học lý thuyết rồi nghiệm nhiên trở thành ông chủ thì ông chủ như vậy không thể tồn tại.

Hai đứa con của Thầy từ nhỏ đã sống tự lập, tự đương đầu với cuộc sống, tự cân bằng. Các con không mắc phải những trò lừa đảo trên mạng vì có thể nhận biết được đâu là chính thống, đâu là lừa đảo. Các con biết tự nấu ăn ngon, biết tính toán lượng thức ăn vừa đủ, không bị dư thừa. Trong tình cảm yêu đương, hai con đều ở thế thượng phong chứ không bị lép vế. Hai con của Thầy sống rất căn bản, biết tiết kiệm tiền, không bao giờ mua đồ xa xỉ. Giày dép, quần áo đều là những đồ bình thường, đơn giản, không phải đồ đắt tiền. Thầy không cho các con tiền

để các con tiêu xài hoang phí. Khi còn nhỏ, các con không nhận tiền của người lớn. Khi lên lớp 4 con mới bắt đầu biết đến tiền. Khi con cần xin tiền Ba Mẹ để mua đồ thì chỉ xin số tiền vừa đủ, Ba cho thêm tiền con cũng không nhận.

Trẻ nhỏ ham tiền từ nhỏ là do Cha Mẹ. Nếu chúng ta chăm sóc con cái từng ly từng tí, từ việc ăn uống ngủ nghỉ thì cuối cùng chúng không biết làm gì. Trẻ nhỏ hư hỏng là do Cha Mẹ. Học trò hư hỏng là do Thầy Cô. Người xưa nói: **“Giáo bất nghiêm sư chi nọa”**. Thầy giáo dạy học không nghiêm thì Thầy giáo phải chịu trách nhiệm.

Thầy đang khuyến khích, động viên con gái của Thầy thiết kế hình động 3D **“Phép Tắc Người Con”** để cho trẻ nhỏ học. Thời đại 4.0 là thời đại kỹ thuật số tinh vi thì chúng ta phải có ấn phẩm sinh động, thú vị mới khiến cho người học vui vẻ tiếp nhận. Thầy dạy con: **“Chúng ta phải biết sử dụng công nghệ, vừa có kỹ thuật cao, vừa phải dùng công sức, phải dành thời gian, tỉ mỉ chú tâm để làm thì mới có được sản phẩm đẹp”**. Cô chị hiện nay đang rất cố gắng dành thời gian và công sức để thiết kế hình động cho bản thơ song ngữ Việt – Anh **“Phép Tắc Người Con”**.

Khi triển khai một giáo trình học tập, bản thân Thầy là người đầu tiên được học chuyên sâu giáo trình đó. Thầy không giỏi bằng nhiều người khác nhưng có tâm kiên định dài lâu trải qua thời gian năm tháng. Thầy triển khai giáo trình dạy tiếng Hán **“Nhi Đồng Học Phật”** và **“Loạt 1200 chuyên đề Phật pháp của Hòa Thượng Tịnh Không”** đều tính bằng năm.

Thầy dạy con của mình rằng: **“Ba dành cả đời để khuyến khích giáo dục đạo đức, vì vậy con cũng phải làm việc lợi ích cho người, sản phẩm làm ra phải mang tính giáo dục. Ba không đồng ý con vẽ nhân vật game mà phải vẽ nhân vật mang sắc phục văn hóa dân tộc”**. Các con thường vẽ ảnh Phật để tặng Thầy.

Cha Mẹ muốn dạy con thì bản thân phải thực hành trước thì mới có cơ sở để dạy, không thể chỉ nói lý thuyết. Cha Mẹ không hi sinh công hiến thì làm sao có thể dạy con hi sinh công hiến. Cha Mẹ phải làm rõ nét thì con cái mới cảm động, bắt chước làm theo. Con gái lớn của Thầy lúc đầu không nghe theo, sau đó cũng nghe lời Thầy, bây giờ con thường xuyên đi phóng sanh. Con gái nhỏ của Thầy rất có thiện căn. Thầy đã đóng bảo hiểm cho con gái từ nhỏ đến khi 21 tuổi. Tháng 11 này con sẽ được nhận 21 triệu. Con phát tâm dành toàn bộ số tiền bảo hiểm này để đi phóng sanh. Các con nhìn thấy Thầy ngày nào cũng phóng sinh, ngày nào cũng tặng quà cho mọi người. Các con khi được nhận quà tiếp tế trong đợt dịch Covid thì đã tự động mang phần quà của mình đưa một người trong xóm để nhờ người đó mang đi tặng hàng xóm xung quanh.

“Nhân chi sơ, tánh bản thiện”. Người lớn, Ông Bà, Cha Mẹ cần phải làm ra tấm gương. Thầy để cho các con của mình tự lớn lên, tự trưởng thành, tự sinh tự diệt, nhưng các con đã nhìn thấy những việc làm tích cực của Cha Mẹ. Những người ở Ban Phiên dịch, Ban truyền thông khi ở gần Thầy đều chứng kiến Thầy không nhận tiền của người khác mà chỉ bỏ tiền ra để cho tặng. Nhiều việc Thầy không dùng ngôn giáo nhưng có thân giáo.

Hòa Thượng nói: ***“Trẻ nhỏ không nghe lời thì đừng trách chúng. Không phải là lỗi của chúng mà là lỗi của người lớn”***.

Hòa Thượng nói: ***“Xã hội ngày nay tự do dân chủ. Trẻ nhỏ không vâng lời người lớn vì không còn được dạy luân lý đạo đức. Cha Mẹ không có cách gì để dạy con. Chúng ta không nên trách chúng mà hãy trách chính mình đã lơ là, không chú ý dạy con luân lý đạo đức. Cha Mẹ phải nghiêm khắc giáo dục con cái. Bạn không nghiêm khắc quản giáo thì không được. Trẻ nhỏ vô tri không biết gì nên bạn cần nghiêm khắc để dạy chúng. Giáo dục phải nghiêm!”***.

Giáo dục phương Tây để cho trẻ nhỏ hoạt bát, năng động. Chúng ta đã từng xem trong bộ đĩa giảng của Thầy Trần có một đoạn clip quay buổi sinh nhật của một đứa trẻ. Ông Bà, cô dì chú bác bày tiệc sinh nhật la liệt trên mặt bàn. Khi người lớn nói: ***“Bàn tiệc này là của con, bây giờ con sẽ làm gì?”***. Đứa trẻ liền nắm lấy khăn trải bàn rồi giật mạnh, hất đổ toàn bộ bàn ăn trước mặt tất cả người lớn. Người lớn nhìn nhau ngỡ ngàng. Cha Mẹ đã không dạy con phải biết lễ phép với mọi người, không dạy con từ nhỏ phải biết gấp thức ăn mời Ông Bà. Cho nên đây là hậu quả.

Hòa Thượng nói: ***“Giáo dục của văn hóa phương Tây luôn nói đến pháp luật. Nếu Cha Mẹ nghiêm phạt con thì sẽ bị pháp luật xử lý. Cha Mẹ dạy con nhưng không dám đánh mắng hay nghiêm mặt với con vì sợ chúng báo cảnh sát. Trẻ nhỏ ở nước ngoài “vô pháp vô thiên”, không kính trọng mọi người, không có tâm kính sợ, không coi Trời Đất ra gì. Giáo dục của chúng ta thì khác, đối với trẻ nhỏ thì phải nghiêm giáo. Ngài Tăng Quốc Phiên đời nhà Thanh có gia giáo rất đặc biệt. Mặc dù Ngài có gia thế và vị trí rất đặc biệt, Ngài quản người của 4 tỉnh, con trai con gái trong gia đình rất nhiều nhưng những việc trớ nước, quét nhà đều do người nhà làm. Ngài tuyệt đối không để con cái trở thành công chúa, tiểu thư mà phải lao động cực nhọc. Trong nhà có người giúp việc nhưng Ngài không để cho người giúp việc hầu hạ con cái. Ngài tạo cho con cái có thói quen lao động nên gia tộc nhiều đời không suy bại. Cháu nhiều đời của cụ Phan cho đến ngày nay vẫn có những địa vị cao trong xã hội. Gia đình có luân lý đạo đức. Trẻ nhỏ được giáo dục nghiêm cẩn, gia phong nhiều đời không suy bại”***.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: Người lớn lơ là giáo dục luân lý đạo đức, lơ là chuẩn mực làm người nên trẻ nhỏ không biết nghe lời. Gia giáo chính là chuẩn mực làm người. Đó chính là những điều răn dạy trong ***“Đệ Tử Quy - Phép Tắc Người Con”***:

“Cha Mẹ gọi, trả lời ngay

Cha Mẹ bảo, chớ làm biếng

Cha Mẹ dạy, phải kính nghe

Cha Mẹ trách, phải thừa nhận”

“Anh em thuận, hiếu trong đó

Tiền của nhẹ, oán nào sanh”

Đây là những chuẩn mực làm người. Người lớn mớm cho trẻ nhỏ tự tư tự lợi, không dạy chúng biết hi sinh phụng hiến thì không thể trách ai, mà phải trách chính mình.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!